

Yalnızlık Senfonisi

– S.E.G · 07 Aralık 2013

hep bu yalnız gecelerde yoklarsın bilincimi.
bilinç altında sıkışmış binlerce anı, karınca yuvası kadar kalabalık..
şimşek mi çakıyor yoksa gözlerim ışığa mı hasret kaldı ?
neyi sınıyorsun bende ?
bir an bile yokken bu evde.
bu dört duvar arasında kaç kez ağladım biliyor musun ?
bilme..
düşün ki tan ağarınca düşeceğim yollara,
başka coğrafyalarda , başka şiirlerin satır aralarında bulacağım kendimi
yüzümü hangi tarafa çevirsem diğer yanım hep acıyacak,
ve bir yanım hasret, bir yanım sen kokacak...
payıma düşen her şeyi başka baharlara ertelerken..

gitmek,
öğrenmeye yeltenmek gibi bir şey
sonucuna ulaşmadan elinin tersinde bırakmak her şeyi
ya da ne bileyim ,
kaderi hep platonik sevmelere yazılmış birinin , korkunç ütopyasında;
adını bile bilmediği bir kadına aşık olması gibi..
çok tarifi var aşkın, bilirsin sende; her yürek ayrı yaşar sevdasını
ama seni bende basitleştiren bu yalnız geceler,
kaç kez daha yoklayacak kalbimi ?

bu şehri ışıklar güzel gösterirdi
bir de kulakları sağır eden yalnızlık senfonisi..
yalnızlık,
elleri ceplerinde
buz tutmuş taşların yarısında,
yüzünün yarasını gören çaresiz cüzzamlının;
binlerce kez dokunamayacağı tenlere , hep başkalarının sahip olması gibi..
ah yalnızlık;
tarifin, kim bilir kaç yüreği kırıyor başka kalemlerde
bütün bunları,
titreyen mumun alevinde,
tutulmamış yeminlerin can çekiştiği odalarda yazıyorum.

belki dūşsel meleklerin dualarına karışırım diye,
bir ezan vakti..
kimseye ders vermek gibi bir niyetim yok, sana hiç yok..
sen nerede mutluysan orada kal !
bencilliğim, fazlasıyla trplendi gzyaşlarımla..